archive.today
webpage capture
Saved from https://www.tubantia.nl/enschede/rob-79-lag-op-de-intensive-care-en-zag-enschede search
no other snapshots from this url
19 Okt 2026 05:45:21 UTC
All snapshots from host www.tubantia.nl
Halaman Cuplikan layar
bagikan download .zip report bug or abuse Buy me a coffee

PREMIUM

Rob (79) lag op de intensive care en zag Enschede in puin: ‘Vanaf dat moment begon ik pas echt’

Een motorongeluk op de dag voor de Vuurwerkramp maakte een einde aan zijn bestaan als politieman. Vanaf dat moment richt Rob ten Tusscher zich op zijn grote passie: de fotografie. Eén eigenschap in ieder geval nam hij mee in zijn nieuwe leven. „Ik ben en blijf een waarnemer van mensen.”

Herman Haverkate
Algemeen verslaggever
19 oktober 2026, 07:00 • **Laatste update: 07:43**

Maak ons je Google-favoriet

De dag herinnert hij zich als de dag van gisteren. Het is 12 mei 2000 als Rob ten Tusscher op zijn nieuwe Harley Davidson op de weg van Lochem naar Goor door een vrachtwagen wordt geschept. Een dag later ziet hij op de intensive care van het ziekenhuis in Zutphen de beelden van een geschonden stad.

„Ik lag bij te komen van een operatie en dacht: dit is een oorlogsgebied. Vervolgens hoorde ik iemand praten over de Mariakerk aan de Deurningerstraat, de kerk waar ik ooit getrouwd ben. Pas op dat moment viel het kwartje. Wat ik zag, was geen Tsjetsjenië, maar Enschede.”

Het ongeval blijkt een keerpunt in zijn leven. Rob ten Tusscher is politiechef in de binnenstad van Deventer als het gebeurt. Van het ene moment op het andere wordt hij afgekeurd en teruggeworpen op zichzelf. Gelukkig was er de fotografie. „Ik was er al veel langer mee bezig. Wat ik daarvóór maakte, waren vooral mooie plaatjes. Vanaf dat moment begon ik pas echt.”

Bijna tachtig

Nu, ruim een kwart eeuw later, blikt hij terug. Volgende maand wordt hij 80. Een tentoonstelling bij Galerie Objektief in Enschede, de enige fotogalerie in Oost-Nederland, confronteert hem opnieuw met de afslag die hij destijds noodgedwongen moest nemen. „Al die tienduizenden foto’s: ze geven een beeld van mijn leven. Een expositie dwingt je om daar nog eens heel goed naar te kijken.”

Zo’n veertig foto’s laat hij zien. Momentopnames uit zijn vele reizen, straattaferelen maar vooral de mensen die hij altijd weer ontmoet: een lid van motorclub Satudarah, een zwerver uit Bremen of de bewoner van een woonboot in België. Op een tocht langs de Schelde zag hij hem zitten op de rand van zijn boot.

„Hij zat daar met drie anderen. Hij had een vogel op zijn schouder. Zo heb ik hem ook gefotografeerd. In de kajuit van

zijn boot, met een sigaret in zijn mond. Misschien wel omdat ik mezelf vaak zo burgerlijk vind, vallen mensen als hij me altijd weer op. Juist doordat ze uit de pas lopen en er zo afwijkend uitzien, geven ze kleur aan het leven.”

▲ **Ontmoeting aan de Schelde in België** © Rob ten Tusscher

Waarnemer, nooit deelnemer

Elke foto berust op een kortstondige ontmoeting. Zijn modellen kent hij zelden. Ten Tusscher, woonachtig in Almelo, komt ze tegen. Mensen observeren en aanspreken: hij leerde het in zijn tijd bij de politie.

„Ik heb bij de recherche gewerkt op tal van plekken in Nederland. In Rijssen ben ik rayoncommandant geweest. Als politieman ben je waarnemer, geen deelnemer. Je blijft altijd op afstand. Als fotograaf doe je in feite hetzelfde. Even is er het wonderlijke moment van contact. En vervolgens ga je weer verder.”

Hij groeide op in een Almelose familie van tien kinderen. Aan de hand van een oudere broer, kunstschilder in Almelo, leerde hij in zijn jonge jaren de kunstwereld kennen. „Dat was een kleine wereld, toen. Later in mijn leven heb ik een aantal van die mensen nog eens in hun ateliers gefotografeerd. Ik vond het allemaal prachtig, maar zelf was ik er te nuchter voor. Mijn interesses lagen ergens anders.”

Van spinnen naar mensen

Zijn eerste foto’s maakte hij in het kader van zijn allereerste passie: het bestuderen van spinnen en insecten. „Ik gaf in mijn vrije tijd lezingen. Daar had ik beelden bij nodig. Op een gegeven moment besloot ik die zelf maar te gaan maken. Tot mijn eigen verbazing lukte dat aardig. Een foto van een groene struiksnuitkever haalde in 1978 zelfs de voorpagina van Focus, een gerenommeerd fototijdschrift in die dagen.”

Een groot deel van zijn werk is in zwartwit. Dat geldt in het bijzonder voor zijn straattaferelen. Ten Tusscher maakte ze niet alleen dichtbij in Enschede, maar ook in Egypte, Mexico, Tunesië, Thailand en het Franse bedevaartsoord Lourdes. Kleur is bijna altijd afwezig. „Het leidt alleen maar af. Het gaat om die mensen. Er is in die straattaferelen al zoveel om naar te kijken. Kleur is dan net een prikkel te veel.”

▲ **Lourdes** © Rob ten Tusscher

Camera gaat altijd mee

Hoewel hij met pijn in het hart zijn oude leven achter zich liet, gaf de fotografie hem veel. Thuis in Almelo heeft hij zijn eigen atelier. „Het laat je nooit los. Als ik naar buiten ga, gaat de camera altijd mee. Het is een manier om mensen te ontmoeten, contacten te leggen. De spinnen vroeger zeiden niets terug, mensen wel: dat is en blijft het mooie van dit werk.”

Zijn meest persoonlijke foto heeft een ereplaats op de expositie. Het is een portret van de man die zich tijdens het herstel van zijn motorongeval over zijn vele botbreuken ontfermde: de Almelose chirurg Hans Steffelaar.

„Ik heb veel met hem gepraat. Hij was niet alleen een uitstekende chirurg, maar ook een gedreven kunstschilder. Zijn metersgrote doeken zijn overrompelend. Uiteindelijk kreeg ik de mogelijkheid om hem in zijn atelier te fotograferen. In de foto’s die ik daar maakte, komt alles samen: de pijn van het ongeluk maar ook het nieuwe begin. Vanaf dat moment voelde ik me eindelijk fotograaf.”

Enschede, Galerie Objektief, Walstraat 33 (t/m 20 november)

▲ **Portret van Hans Steffelaar** © Rob ten Tusscher

Zwerver in Bremen © Rob ten Tusscher

Contact met de verslaggever? h.haverkate@tubantia.nl

Interessant voor jou

